

Roureda de Cal Santjust

Sant Llorenç d'Hortons

Ubicació

Comarca:	Alt Penedès
Lloc/Adreça:	Parc de Cal Santjust, al carrer de Cal Santjust Vell
Emplaçament	Per sobre la zona esportiva
Alçada:	205

Coordenades:

Latitud:	41.46614
Longitud:	1.81894
UTM Est (X):	401373
UTM Nord (Y):	4591178

Classificació

Número de fitxa	08222 - 145
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estat de conservació	Bo

Notes de conservació:

En bones condicions com les que ofereix aquest parc els roures podrien arribar a viure fins a uns mil anys. Cal doncs preservar el perímetre de la soca, sobretot pel més vell de tots, que podria tenir actualment uns 400 anys. Al tenir un tronc curt que bifurca ràpidament permet enfilar-se pel marge i accedir a la seva creu. Les arrels que es van descalçant posen en perill la subsistència de l'arbre. També s'hauria de controlar el creixement de l'heura (*Hedera helix*) que creix en els marges ja que s'enfila per les alzines i roures i pot créixer fins a l'extrem de tombar-los i provocar-los la mort.

Protecció

Inexistent

Accés

Fàcil

Ús actual:

Lúdic

Titularitat

Pública

Titular:

Ajuntament de Sant Llorenç d'Hortons

Fitxes associades:

[Font de Cal Santjust](#)

Descripció

Roureda del gènere *Quercus* que domina el paratge de la Font de Cal Santjust, juntament amb alguns exemplars molt interessants de pi blanc (*Pinus halepensis*) i alzinar (*Quercus ilex*), amb un sotabosc majoritàriament net, amb l'estrat herbaci inexistent ja que l'espai ha estat arranjat com a parc municipal. Té tres zones ben delimitades espacialment: una zona de picnic amb taules i bancs de fusta, un espai polivalent i la zona de jocs pels més petits.

Per salvar els desnivells del parc i guanyar espai s'han creat terrasses aguantades amb rocalla, per damunt de la qual hi ha unes baranes de fusta tractada. S'han col·locat alguns arbustos i plantes enfiladisses com l'heura (*Hedera helix*) que amb el temps aniran tapant parcialment les pedres de manera que no es faci tant evident que es tracta d'un mur de roques sinó d'un espai enjardinat. El torrent de Cal Santjust travessa el Parc de nord a sud. El curs no ha estat modificat però sí que en el seu pas pel Parc s'ha netejat totalment de vegetació i reomplert de terra. Per damunt, s'ha col·locat una xapa de formigó amb un paviment de pedra natural que afavoreix l'escorrentia de l'aigua. Davant de la font, s'ha creat una zona d'aigua, amb petits sortidors situats a banda i banda que permeten jugar tot refrescant-se a l'estiu.

Els roures més vells i més grossos estan a la zona de picnic. La volta de canó de la majoria dels troncs de roure mesurats oscil·len entre 2,65 m de diàmetre per 2,75 m de volta de soca, amb una alçada que oscil·la entre 20 i 25 metres i una amplada de capçada que pot arribar als 28 metres, amb un brancatge molt potent. Destaca el roure situat en el marge just enfront de la font, amb 4,70 m de volta de canó per 5,80 m de volta de soca i una alçada de 28 metres.

Els exemplars de pi blanc tenen una mitjana de circumferència d' 1,20 m per 30 metres d'alçada. En el parc hi ha dues fonts; una moderna que data de la construcció del parc, i la coneguda amb el nom de la font de Cal San Just, construïda al segle XIX en el mur de pedra per on passa el corriol que baixa fins a la font.

Observacions:

La fusta del roure està considerada de gran duresa, molt bona per a la construcció i per a treballs d'ebenisteria. Juntament amb l'alzina tenen un gran poder calorífic. L'escorça és rica en tanins i antigament era utilitzat per adobar el cuir. Molt apreciat per a la fabricació de botes. Poden ser conreats com a planta ornamental i per evitar l'erosió. Els glans serveixen per a l'alimentació del bestiar. El roure és símbol de força en moltes cultures. Sense anar més lluny, nosaltres fem l'expressió "fort com un roure". En la tradició escandinava, el Déu Vainamoinen, va crear els roures per tal de donar ombra i aixopluc als ocells.

Història

En aquest indret hi ha la font de Cal Santjust Vell. Antigament hi havia un safareig cobert on la gent de Sant Llorenç d'Hortons hi venia a rentar la roba. L'altre safareig utilitzat per aquesta finalitat era el de la Bassa Gran, però a diferència que no tenia coberta. En els roures o en alguns d'aquests roures s'havia practicat el ritual de curar nens trencats (Rius:2008).

Bibliografia

ESTRAGUÉ CARRERAS, Alba (2009). L'aigua a Sant Llorenç d'Hortons. Les fonts, els pous i La Rierussa. Treball de recerca de 2n de Batxillerat de l'escola intermunicipal del Penedès. Inèdit

MASCLANS I RIVÉS, F. (1958) Guia per a conèixer els arbres. Barcelona. Ed. Montblanc-Martin. Medi Natural. Barcelona.

RIUS FONT, Lluís (2008). Històries d'arbres; dins Programa de Festa major de Sant Llorenç d'Hortons de 2008, pàgs. 25 a 29.

Enllaços d'interès:

<http://www.ajhortons.cat/descobreix-sant-llorenc/la-nostra-historia>

